

ท่านจิตโต

เทศน์เรื่อง สัจจะอธิษฐานและสัจจะวาจา ณ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๑

เอาหละกำหนดตั้งนี่นะ วันนี้ถ้าตั้งใจให้ดี หมายความว่า ต้องทำกำลังใจให้เต็ม ผลของการปฏิบัติที่ดี ที่นี้ การทำกำลังใจให้เต็ม ถ้าไม่เต็มเวลานั่ง นั่งมันไม่เต็มหรือขณะ นั่งอาจจะเต็มกันก็ได้ กำลังใจเต็มรีเปลา ไม่ทราบ รินอนมันจะเต็มมั๊ย นอนก็เต็ม เต็มหลัง ที่นี้การสร้างกำลังใจให้เต็มนี้ เรื่องของการปฏิบัติถือว่าสำคัญ สำคัญ มากมั๊ย ก็มาก เพราะการลงมาเกิดชาติหนึ่ง ก็เพื่อหวังสร้างกำลังใจเพิ่มขึ้น หรือทำบารมีของเราให้มากขึ้น เต็ม เร็วๆ เต็มในบารมีทั้ง ๓๐ ทัศ เวลาฝึกมโนมยทธิ ก็ก็ต้องใช้กำลังใจในขั้นบารมีให้เต็มกำลัง ถ้าบารมีไม่เต็มความ เป็นทิพย์ของจิตที่สามารถเคลื่อนไปนิพพานได้ ถ้ามันไม่เต็มก็ยาก ไปไม่ถึง แต่ถ้ามันเต็มก็ถึงง่าย ที่นี้ทำอย่างไร ก็ ทำอย่างนี้นะ

นึกถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเบื้องต้น ถือว่าเราเป็นลูกของพระองค์ เราปฏิญาณตน “ว่าเราขอม มอบกาย ขอมถวายชีวิต” คำพูดอย่างนี้แหละศักดิ์สิทธิ์ ปาฏิหาริย์ ถ้าเราขอมมอบกายกันจริงๆ ถวายชีวิตแบบจริง แบบจังละก็ วาจาอย่างนี้ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าถามว่าวาจาที่ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร ถ้าเป็นเธอบ้างหละ ถ้ามีใครสักคนหนึ่งเค้า บอกเธอว่า ฉันขอมมอบกายถวายชีวิตกับเธอเลย เธอจะช่วยมั๊ย? เราก็จะช่วยทุกอย่างเพราะถือว่าชีวิตของเค้า เค้า ยังให้กับเรา ชีวิตของเค้าเค้ายังยอมตายเพื่อเรา ชีวิตของเขาที่มีคุณค่ามาก เขายังไม่เห็นคุณค่าของเขามากกว่าคุณค่า ของเรา อย่างนี้ไม่ช่วยก็เกินไป จริงมั๊ยหละ การที่เราปฏิญาณตนต่อองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดา ว่าเราขอ ขอมมอบกายขอถวายชีวิตต่อองค์สมเด็จพระธรรมสามิต คือพระพุทธเจ้า ถือว่าเป็นวาจาอันหนักแน่น และเป็น สัจจะวาจา ที่จะสามารถไปแลกเอาทุกสิ่งทุกอย่างในความมปรารถนาที่เธอต้องการ ไม่ว่าจะเพื่อพระโพธิญาณก็ ได้ ขนาดเพื่อความเป็นพระโพธิญาณเพื่อเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังได้ นับประสาอะไรกับความเป็นแค่พระ อรหันต์ไปนิพพานง่ายยิ่งกว่า เราก็ทำกำลังใจของเราให้เต็มเสียก่อน ว่าเราลั่นวาจาต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า ว่ามอบกายขอถวายชีวิต องค์สมเด็จพระธรรมสามิตจะใช้ชีวิตของเราเพื่ออะไร เราก็จะยอม ทรงสั่งให้เรา ไปตายเราก็จะไป ถามอย่างนี้มากเกินไปมั๊ย ถ้าคนไม่รู้เรื่องอะไรเลย ว่าพระพุทธเจ้าท่านคิดตรงไหน ไม่รู้ว่า พระพุทธเจ้ามีความสำคัญต่อตัวของเราขนาดไหน เค้าก็คงจะบอกว่า เราคงจะบ้า แต่ถ้าเรารู้ว่าพระพุทธเจ้าทรงมี พระมหากรุณาธิคุณต่อเราขนาดไหน ชีวิตทั้งชีวิตเพียงน้อยนิดเพียงเท่านั้นไม่อาจจะตอบแทนพระคุณของพระองค์ ได้ นับประสาอะไรกับชีวิตสุดท้ายชีวิตเดียว เราจะทำเพื่อถวายสมเด็จพระบรมครูจะทำไม่ได้มันก็เกินไป จันคนที่ สามารถจะมีกำลังใจ ทั้งชีวิตจิตใจของตัวเองมอบไว้กับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถือว่าบารมีเต็มมั๊ย ต้องเติม ก็กำลังใจต้องเข้ม ถ้ากำลังใจมันไม่เข้มแข็ง มันทำอย่างนี้ไม่ได้หรอก เพราะว่ามันต้องห่วงร่างกาย มันต้องห่วง สิ่งต่างๆที่คอยยึดห่วงจิตใจไม่ให้เราทำความดี เวลาเราทำความดีสักครั้งหนึ่งมันก็คิดไอนั้น คิดไอนี้ คนโน้นคิดที่ คนนี้ชมที่ คนนี้ว่าที่ ทำให้เราขยับเขยื้อนการสร้างความคิดไม่ค่อยได้นัก แบบยึกๆยักๆ ชักช้า ก็เรานั่งทำสมาธิเวลา นี้ เราก็ต้องตัดสติแบบนี่เหมือนกัน ว่าถ้าตายก็ให้มันตายไปกับความคิด ถ้าจะเป็นผี เราก็เป็นผีลูกของ พระพุทธเจ้า ไม่ใช่ลูกผีของพระเทวทัต จันคำว่ามอบกายถวายชีวิต เธอต้องกลับมาพิจารณาคะใหม่ก่อนที่ เราจะสร้างกำลังใจทำความดีให้หนักแน่น จำไว้นะทุกคน ถ้าเธอนั่งสมาธิ เธอต้องกำหนดจิตใจของเธอที่เธอลั่น สัจจะวาจาต่อองค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ ว่าประการแรก เราจะปฏิญาณตนว่าเราพึ่งพระองค์เป็น สรรณะ เราจะไม่พึ่งใครนอกจากพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยะถึงสามวาระ ซึ่งเป็นสัจจะวาจา ต่อมาเราก็ แลกมันด้วยความดีเพิ่มขึ้นขึ้นไปอีกว่าขอมอบกาย ขอถวายชีวิต เราจะขอมประพฤติดี ทรงสั่งให้เราเว้นเสียใน ศีลสิกขาบทที่ตัวเองต้องการรักษา เธอลองพิจารณาเธอจะเห็นว่า เพียงเท่านั้นก็เริ่มสำคัญยิ่งในสัจจะวาจา จริงมั๊ย จัน

คนพูดพร่ำๆสักแต่ว่าพูด เอาผลความดีไม่ได้ จำไว้นะคนสักแต่ว่าพูด พูดพร่ำๆ พูดที่ปากใจไม่ได้ออกไปตามปาก อย่างนี้ไม่เกิดผลในการปฏิบัติ ทำอะไรก็ไม่มีความสำเร็จผล จะเอาอภิญญาไม่ต้องเอาหรือ ออก จะเอามรรคผลก็ไม่ต้องพูดกันไม่มีทางได้ นิพพานไม่ต้องหวัง อเวจีหวังได้ จันประการแรกที่มีความสำคัญ ก็คือ สัจจะวาจาในบารมี ๑๐ ประการ จำไว้จะ เริ่มต้นจะต้องยึดเอาสัจจะ วาจาที่เปล่งออกไปต่อหน้าพระพักตร์ของสมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคว่าเราขอยึดพระองค์เป็นสรณะที่พึ่งอันยอดเยี่ยม ถึง ๓ วาระ เราก็ปฏิญาณตนว่าเราจะไม่ฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต เราจะไม่คิดเอาทรัพย์ของคนอื่นมาเป็นของตน เราจะไม่ละเมิดในความรักของคนอื่น เราจะไม่เปล่งวาจา หรือพูดวาจาอันเป็นคำพูดเท็จ ทำลายประโยชน์ของคนอื่น หรือเราจะไม่ยอมให้สติของเราเป็นคนบ้า คือกินเหล้าเมายา แม้สักขบาทใดๆที่ตัวเองตั้งใจรักษาก็ต้องหนักแน่น ว่าวาจาที่เปล่งไปเราต้องทำได้ เราต้องมั่นใจว่าเดี๋ยวนี้เราทำได้ และนับตั้งแต่นี้เป็นต้น ไปเราก็จะไม่คิดสัจจะวาจาที่เราเปล่งต่อหน้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราผิดกับพระองค์ ขึ้นชื่อมรรคผลที่เราปรารถนานิพพานก็อด พอมองเห็นอะไรขึ้นบ้างมัย หูตาสว่างขึ้นบ้างมัยจะพอสว่างขึ้นมาในใจของเธอบ้างนะว่าสัจจะวาจาสำคัญในการสร้างความคิด เพราะคนที่อธิฐานบารมีเพื่อปรารถนาพระโพธิญาณ เพื่อปรารถนาพระนิพพานในชาติปัจจุบัน คำต้องอ้างสัจจะวาจาเป็นสำคัญ เธอไปอ่านพระสูตรหลายๆเรื่อง ทุกเรื่องคำต้องอ้างขึ้นด้วยสัจจะวาจาเป็นสำคัญ ไม่เชื่อลองไปอ่านดูนะ หลายเล่มในเรื่องของทศชาติก็มี เรื่องของชาคคะอะไรก็ตามก็มี เธอจะหลีกพ้นความเป็นจริงที่ทานพูดไว้เสมอไม่ได้ว่า ทานจะอ่านถึงสัจจะวาจาตั้งแรกอธิฐานปรารถนา ไม่ว่าจะเป็นการปรารถนาเพื่ออะไรก็ตามก็ตามที่ตนเองมีอยู่ ว่าตนเองนั้นเคยทำอะไร ตั้งใจจะทำอะไร คิดจะทำอะไรอย่างแน่วแน่ว่าสัจจะวาจาเคยมีกันมา เหมือนอย่างเรื่องของสุวรรณสามที่ผู้เป็นพ่อเป็นแม่ก็อ้างสัจจะวาจา ผู้เป็นลูกก็อ้างสัจจะวาจา ไข่ม้อย ต่อพระอินทร์บ้าง ต่อใครๆบ้าง ต่อท่านผู้มีความดีสูงบ้าง ผลก็ได้ตามนั้น ตามแรงอธิฐาน จันการอธิฐานบารมีที่เธอตั้งเจตนาเอาไว้ ไม่ว่าจะปรารถนาอะไรในปัจจุบันหรือชาตินี้ หรือการปรารถนาเพื่อสิ้นทุกข์ในชาตินี้ หรือจะทำสิ่งใดเพื่อชาติหน้า หรือแม้แต่การตั้งใจทำความดีในปัจจุบันสิ่งใดก็ตามที่เธอตั้งใจไว้ จะมีผลสำเร็จขึ้นอยู่กั สัจจะวาจา นี้ก็ถึงองค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าขอบารมีของพระองค์ทรงเป็นที่พึ่ง ทูลถามพระองค์ดูซิว่าคำพูดเช่นนี้มีเหตุมีผลเป็นที่อัศจรรย์พึงปรากฏตามพุทธพจน์ที่ทรงตรัสจริงหรือไม่พระพุทเจ้าคะ ทรงตรัสยืนยันมัยหละ จันเหตุแห่งการสร้างบารมีคือ ทำกำลังใจให้เต็ม จำไว้ว่าข้อแรก สัจจะวาจาตามที่เธอเปล่งวาจาออกไปต่อหน้าพระพักตร์ขององค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาค สำคัญ

ถ้าเรามีกำลังใจแน่วแน่ออย่างนี้ อธิฐานบารมีแน่วแน่ตั้งใจไม่เปลี่ยนแปลง เหมือนเธอนั่งสมาธิแล้วตั้งสัจจะวาจาของเราไปเลยว่าลูกมานั่งทำสมาธิจิตเพื่อความสงบของจิต เพื่อต้องการรู้เหตุรู้ผล เกิดมรรคผลพระนิพพานในชาติปัจจุบัน หรือมีกำลังใจแห่งความเป็นทิพย์จักขุญาณชัดเจนแจ่มใส เราก็ตั้งใจของเราไว้ว่า ลูกมาด้วยความยากลำบาก ชีวิตของลูกผ่านมาด้วยความเดือดร้อนต่างๆนานา กว่าที่จะประสบพบความรู้ความเข้าใจจนถึงปัจจุบันเลือดตาแทบกระเด็น ความทุกข์ต่างๆนานาที่เจอมาเพราะอาศัยที่ข้าพระพุทธเจ้ามีขันธห้า คือ ร่างกาย เป็นไปเพราะข้าพระพุทธเจ้าโง่ ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือเรา อะไรไม่ใช่เรา อะไรไม่ใช่ของๆเรา มาบัดนี้อาศัยพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมครู จิตของข้าพระพุทธเจ้าจึงสักแต่ว่ารู้แต่ยังไม่แจ้ง รู้ตามสิ่งที่ครูบาอาจารย์สอนมา รู้ตามที่ท่านทั้งหลายกล่าวมาว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราและที่รู้ต่อไปว่าแม้ขันธห้าก็ไม่ยาวนานนักก็ต้องตาย ลูกก็ทราบ แต่ครั้งก่อนๆผ่านมาหลายสิบปีก่อนหน้านี้ ถึงแม้จะรู้ว่าคนตายแต่ใจของลูกก็ไม่เคยหวาดกลัวยังมีความทะนงตนประมาทอยู่ คิดว่าตัวเองยังไม่แก่ คิดว่าตัวเองยังมีความสามารถ คิดว่าเราจะยังไม่ตายในเวลานี้ ยังประโยชน์ความตั้งใจที่ตนเองตั้งใจไว้ต้องสำเร็จตามนั้น แต่นั่นก็เป็นวิสัยทางโลกที่ข้าพระพุทธเจ้ามุ่งมั่นด้วยความโง่ บ่งบอกถึงความทะนงตนอยากซึ่งจริงๆแล้วความอยากของข้าพระพุทธเจ้าไม่อาจจะสำเร็จผล เพราะทราบใดที่ยัง

ต้องอาศัยร่างกายที่ไม่ใช่ตัวของข้าพระพุทธเจ้า ความสำเร็จในเรื่องของความปรารถนาใดๆอันเป็นวิสัยของโลกจึงไม่เกิดมีต่อข้าพระพุทธเจ้าเลยแม้แต่อย่างเดียว จนมาถึงเวลานี้ก็เหลือแต่ชีวิตที่รอวันตาย เหลืออยู่เวลานี้ สิ่งที่เคยคิด เคยได้เคยมีก็เปลี่ยนแปลงไป วันข้างหน้าข้าพระพุทธเจ้าก็หวังอะไรไม่ได้ว่าจะพึงปรากฏต่อข้าพระพุทธเจ้าสักเพียงไร จะรู้อยู่ตามที่สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสสอนไว้ว่าต้องตายแน่ แต่ก่อนแต่ไรข้าพระพุทธเจ้าไม่มุ่งมั่นศรัทธาต่อพระองค์จริง สักแต่ว่ากราบ สักแต่ว่าเคารพ สักแต่ว่าปาณาติปาตาเวร ไปยังงั้น ไม่รู้ว่าทำไปเพื่ออะไร ไม่รู้ว่าไปแล้วจะเกิดอะไรต่อข้าพระพุทธเจ้า เดียวนี้ข้าพระพุทธเจ้าเชื่อในสัจจะธรรมความจริงว่าเกิดมาในชีวิตไม่มีอะไรแน่นอน แต่มีความตายเป็นของเที่ยงแน่นอนเกิดขึ้นกับข้าพระพุทธเจ้าเที่ยงแท้ ชีวิตไม่ว่าจะตายเวลาไหน เวลาเช้า สาย บ่าย ค่ำ หรือเวลาใดก็ไม่ทราบ ลูกเป็นผู้ประมาทในชีวิตมาในกาลก่อน จึงหลงระเริงไปตามกระแสของผู้อื่น มีความยินดีอยากได้ อยากเป็น อยากมีเหมือนอย่างคนอื่นบ้าง เกินเลยความตาย จนมาบัดเดี๋ยวนี้ข้าพระพุทธเจ้าตั้งเจตนาว่าจะเคารพจริงในพระพุทธเจ้า จะเคารพจริงในพระธรรม จะเคารพจริงในพระอริยสงฆ์ ขึ้นชื่อว่าศีลสิกขาบทที่ตั้งใจรักษาจะไม่ยอมให้พลาดด้วยความประมาท จะยอมตายเสียดีกว่าที่จะทำศีลให้ขาด จะไม่บังอาจจะใช้คำว่าไม่เป็นอะไรเพื่อทำลายความดีของตนเอง ก็สัจจะวาจาของข้าพระพุทธเจ้าที่มีความแน่วแน่จะไม่ผันแปรเปลี่ยนเป็นอื่นนับแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะสิ้นสังขารร่างกาย ขอด้วยแรงสัจจะวาจาของข้าพระพุทธเจ้าจงบังเกิดเหตุเดช ปัญญา บารมีมีความเข้าใจรู้แจ้งเห็นจริงในคำสอนขององค์สมเด็จพระชินสีห์ มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงความสว่างแห่งจิต เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ได้อย่างง่ายดาย แม้เวลาปัจจุบันเดี๋ยวนี้ก็ขอความเป็นทิพย์ของจิตจงสว่างไสวแจ่มใส เห็นพระรูปพระโสมของสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาชัดเจน ณ เบื้องหน้าของข้าพระพุทธเจ้า ณ กาลบัดนี้ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าขา

ที่นี้ความรู้สึกหรือภาพที่เกิดขึ้นในจิตคิดว่าเดิมมี ก็จะได้คิดว่า เพราะว่าเราทำด้วยกำลังใจที่มีสัจจะวาจาอันแน่วแน่ จึงเรอกิจจจำเอาไปประพฤติปฏิบัติ ว่าสัจจะวาจาในการเปล่งเพื่ออธิฐานบารมีสำคัญ เมื่อเราเห็นพระเรามีความรู้สึกมุ่งมั่นหนักแน่นต่อองค์สมเด็จพระบรมครู ที่นี้ปัญญาของเราก็ยังรู้ตามความเป็นจริงได้ไม่ยาก เพราะเราจะอาศัยพระบารมีของพระองค์ทรงเป็นที่พึ่ง เราก็ตั้งจิตใจของเราหลุดออกไปเสียจากร่างกาย ไป ณ สถานที่ที่เรอคิด หรือเราไปมาอยู่แล้ว หรือรออยู่แล้วที่นิพพาน ก็สุดแล้วแต่บางคนก็ถึงแล้วก็รออยู่ ยังไม่ถึงก็ไปเสีย ถึงแล้วไม่สว่างไสวก็ตั้งความสว่างไสวเกิดขึ้นเสียใหม่ ใครถึงแค่พระจุฬามณีเจดีย์สถานก็เอาแค่พระจุฬามณีกำลังใจยังไม่ถึงนิพพานก็ยังไม่ต้องไป ไม่สำคัญนักนะ เอาให้ถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่ไหน ใจเราสู้ใจเราสามารถสัมผัสได้ชัดเจนสว่างไสว ก็เอาที่ตรงนั้นนั่นแหละ

ที่นี้เราก็จะทำกำลังบารมีของเรา คือ ทำปัญญาบารมีของเราให้เต็ม ทำอย่างไร คือ ญาณของสมเด็จพระบรมครู พระพุทธเจ้าทรงรู้อะไร ลูกขอมีความรู้ตามที่พระองค์ทรงรู้บ้างพระพุทธเจ้าคะ แม้เพียงน้อยนิด ก็ขอให้จิตของลูก มีโอกาสสว่างไสว ตัดกิเลสเป็นสมุจเฉทประหารได้ง่าย ขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาในสิ่งที่ได้ลูกเคยบำเพ็ญมาในตั้งแต่อดีต ปัญญาบารมีของข้าพระพุทธเจ้ามีความยินดีในธรรมส่วนใด ขอภาพส่วนนั้นจงยังประโยชน์ปรากฏในใจของข้าพระพุทธเจ้าว่า ครั้นในชาติภพนั้นจิตของข้าพระพุทธเจ้ายังทราบ แจ้งประจักษ์ในสัจจะธรรมความเป็นจริงที่พระองค์ทรงสอนในข้อธรรมใด ขอข้อธรรมนั้นจงผุดเกิดในกระแสจิตใจของข้าพระพุทธเจ้ามีภาพปรากฏว่าในสมัยนั้นเคยเกิดเป็นหญิง เคยเกิดเป็นชาย เคยเกิดอยู่ในวรรณะอะไร กำลังกระทำสิ่งใดอยู่ จึงสามารถรู้กระแสธรรมในเวลานั้น มีความรู้สึกเข้าใจถึงความจริงแห่งชีวิต หรือสัจธรรมที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาทรงสอน ขอบารมีสมเด็จพระชินวรสงเคราะห์ ขอให้ปรากฏภาพชัดเจนแจ่มใสแม้มีความรู้สึกรู้ตามความเป็นจริงนับแต่บัดนี้เป็นต้น ไปด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ

เธอมีความรู้สึกถึงตัวเรากำลังคิดอะไร กำลังนึกถึงเหตุการณ์อะไรที่กระทบใจเราในเวลานั้นทำให้เรานึกขึ้นมาได้ พิจารณาเห็นธรรมได้ มีบ้างมีห้อยละ กำลังของปัญญาเรามีแน่แต่น้อยนิดที่มันเกิดจากจิตที่เข้าใจ โดยไม่หลงเลงสยแต่ถอยหลังจากนี้ไปจะนานแสนนานนับเป็นอสงไขยกัป แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้เสื่อมสลายหายไป ยังคงเป็นประโยชน์ในมรรคผลของเธอในชาติปัจจุบันเสมอ เหมือนคั่งท่านจูลละบัณฑก (จูลละบัณฑก จูลละบัณฑก จำชื่อท่านผิดก็ขอภัยด้วย) ถอยหลังจากชาติสุดท้ายของท่านไปนานนับชาติไม่ได้ คือนานมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสเล่าประวัติของท่าน ว่าท่านเป็นพระมหากษัตริย์ออกตรวจนอกเมืองอากาศร้อนก็หิบบ้างหนาวมาเช็ดมาเช็ดหน้า เช็ดมือ เพียงเท่านั้นก็อุทานขึ้นมาในใจว่า ร่างกายของเราสกปรกถึงเพียงนี้ เชียวหรือ เพียงเท่านั้นเท่านั้นนะจะมีไม่เกิดขึ้นเพียงเพราะกรรมอันลึกซึ่งละเอียดอ่อนอะไรเลย เกิดขึ้นเพียงแค่นี้ ผ้าเช็ดหน้าทีกล้ำเชรอะไปด้วยเหงื่อไหล จนผ้าขาวกลายเป็นสีคล้ำๆ ท่านก็เปล่งวาจาว่าร่างกายของเราสกปรกถึงเพียงนี้เชียวหรือ ต่อจากนั้นไปนานแสนนานนับหลายชาติจนมาชาติสุดท้าย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ให้เอาผ้าขาวนั้นไปคลึง ถูไปถูมานะแล้วก็ภาวนาทำสมาธิ จนจิตของท่านคลายออกจากสมาธิเห็นผ้าขาวนั้นคล้ำไป ท่านก็พิจารณาร่างกายจนเข้าถึงความเป็นอหัตถผล เธอพอจะเข้าใจอะไรบ้างได้มัย ว่าธรรมะไม่ใช่ของยาก ไม่ต้องขูดอะไรมามากเกินไป ธรรมใดข้อใดส่วนใดย่อมจะทำให้จิตใจของเธอเข้าถึงความสิ้นทุกข์ดับเชื้อได้ทั้งนั้น แม้ไม่มากมายเหมือนอย่างที่เธอรู้ เธอเรียนมา เธอศึกษามา เป็นเพียงแค่ว่าเธอเข้าใจสิ่งใดแล้วเธอเข้าใจจริง แล้วก็พิจารณาอย่างนั้นเห็นตามความเป็นจริงจนทะลุ หมายถึงว่าบรรลุความเข้าใจแจ่มแจ้งว่า ชันธ์ห้าไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา เราไม่มีร่างกายอะไรเลยที่มันดีสำหรับเรา ไม่มีอะไรในโลกเป็นสิ่งที่เราต้องการ จนจิตไม่มีความยินดีในชันธ์ห้าต่อไป นั่นแหละถึงวาระแห่งการบรรลุธรรมก็บรรลุธรรมทันที เมื่อสักครุนี่ถ้าเธอย้อนไปขอขบารมีสมเด็จพระบรมครูของเธอจำภาพของเธอได้ไหมมีห้อยละ มันก็มีอยู่หลายๆชาติไปที่เราเข้าใจธรรม รู้แจ้งในธรรมโดยเหตุบังเอิญอย่างนี้ เวลาเรานึกถึงองค์สมเด็จพระชินสีห์เราก็ย้อนขอขบารมีพระองค์สงเคราะห์ขอขมาอุปถัมภ์ปัญหาบารมีของเราว่าสมัยก่อนนั้นเล่า เราเคยเกิดเป็นมนุษย์ เราเคยคิดอะไรได้บ้างที่มีความเข้าใจในสังขาร เราเห็นอะไรเป็นของดีบ้าง เราเห็นอะไรเป็นของไม่ดีบ้าง เราคิดอะไรเป็นบ้าง เธอก็ย้อนไปชาตินั้นเรื่องอะไร ชาตินี้เรื่องอะไร ชาตินี้มีมัย แบบนี้มีมัยและก็ดูภาพเรื่อยๆ ไป เพราะเราเกิดทุกชาติมันต้องมีเข้าสักชาติหนึ่ง แล้วมันมีตั้งหลายๆชาติ ที่มีความรู้สึกเข้าใจในธรรมะความเป็นจริง โดยไม่เข้าใจเพราะการอ่านตำราหรือฟังใครเขามา เหมือนอย่าตัวอย่างท่านหลวงพ่ोजูลละบัณฑกนั้นแหละ นั่นท่านไม่ได้เข้าใจเพราะอ่านตำรา แต่มันเกิดจากสิ่งที่ท่านเห็น แล้วท่านก็มีความรู้สึกอย่างนั้นขึ้นมาว่า ร่างกายของเราสกปรกถึงเพียงนี้เชียวหรือ

ค่อยๆทำค่อยๆคิด ค่อยๆพิจารณาไปเรื่อยๆมันก็จะเคย ปัญญาของเรามันก็จะมากขึ้นๆทีละขั้น หมายความว่ากำลังปัญญาของเราก็จะสูงขึ้น เข้าใจอะไรแจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น วันนี้เข้าใจเพียงเท่านี้ พรุ่งนี้เริ่มต้นใหม่ หรือมีเวลาทำสมาธิเอาใหม่ กำหนดต้นสังขารของเราให้เข้มแข็งเสียใหม่ ทุกครั้งที่นั่งทำสมาธิตั้งสังขารเอาไว้ให้แน่นึกถึงคำที่เราเปล่งวาจาต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นึกถึงสิ่งที่เรากราบพระ นึกถึงสิ่งต่างๆที่เราได้ทำมา แล้วเราอ้างเป็นสังขารว่าเราตั้งใจทำจริงมัย เราแน่วแน่เด็ดเดี่ยวต่อการบูชาความดีของพระองค์จริงมัย เราทำอย่างนี้บ่อยๆ กำลังจิตมันจะมั่นคง พอกำลังใจมันมั่นคงยิ่งขึ้น ความเป็นทิพย์ของจิตก็แจ่มใส เพราะอธิฐานบารมีอย่าลืมว่าความเป็นทิพย์ ล้ำฟ้าตัวของเธอไม่เพียงพอหรอก ที่เรารู้ได้ เห็นได้ มีความสว่างไสวก็เพราะทุกๆพระองค์ท่านเมตตาสงเคราะห์ โดยเฉพาะพระพุทธเจ้า เพราะทุกท่านก็ต้องขอพรพระองค์ จริงมัย จริง เพราะการขอพรเปล่าๆกับการตั้งสังขารและขอด้วยแรงอธิฐานมันต่างกันมัย ต่างกันนะ พุดถึงแค่นี้พอเข้าใจมัยจะ พอเข้าใจนะว่าปฏิบัติอย่างไรกำลังใจของเราจึงจะเต็มเร็ว นี่เรื่องนั้งนะ ยังไม่ใช่เรื่องเดิน นี่พูดถึงนั่งกับนอนทำสมาธินะ เดินยังไม่ได้พูด เธอเห็นพระพุทธเจ้าอยู่มัย ทำใจให้สบายๆนะ ฟังไปรู้เรื่องมั้ง ไม่รู้เรื่องมั้งก็ไม่เป็นไร คนพุดรู้

เรื่องก็แล้วกัน และก็ตั้งใจเริ่มต้นใหม่ ชักซ้อมนะ แนะนำให้ทำนะ ไม่ใช่พูดให้ฟังเฉยๆ กลับไปทำเอาเองนะ แนะนำให้เธอตั้งสัจจะวาจาให้เข้มแข็ง เธอต้องนึกถึงว่าเรามาเกิด เรามาทำความดี เรามาอยู่วัดนี้ เรามาทำอะไรที่นี้ เรามาต้องการอะไรที่วัดนี้ เราต้องการทำอะไรเพื่อประโยชน์ของใคร ของเรา ของเขา เราต้องการสิ่งใดอันเป็นประโยชน์คน ประโยชน์ท่านบ้าง อย่างนี้เป็นต้น ต้องนึกขึ้นมาก่อน นึกออกมั๊ย เราต้องนึกได้ ที่นี้ฉันไม่รู้อะ ฉันมาอย่างนั้นๆแหละ เขามาฉันก็มาด้วย เขาทำฉันก็ทำด้วย ที่นี้ถ้าเค้าลงนรก ก็ลงนรกไปกับเขาด้วยซินะ

เอาใหม่ซะทุกคนนะ เริ่มต้นใหม่ไม่สายนะ อย่าลืมในบารมี ๑๐ ประการ ต้องเอาเป็นที่ตั้งของการปฏิบัติ เสมอ อ่างสัจจะวาจา ว่าเราเปล่งวาจาต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างไร ทุกวันเราไหว้พระ เราไปทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น เรากล่าวตามคำพูดคำนำตั้งแต่เนิ่นๆโน้ตัสสะ แล้วก็ว่าไป ขอเคารพน้อมน้อมพระองค์ ว่าเราขอมอบกายถวายชีวิต เอาสิ่งเหล่านี้ที่เธอเปล่งวาจากลับไปคิดทบทวนเสียใหม่ ทบทวนให้แน่นว่าเราพูดจริงตามปาก ใจไปกับปากมั๊ย เราเปล่งวาจาแล้วเราทำได้ เราตัดสินใจได้ ดังเราเชื่อมั่นว่าสัจจะวาจาที่เราเปล่งต่อหน้าพระพุทธเจ้าได้ขนาดไหน เราจะต้องไม่ละอาย หรือว่าขอมอาย ทวนนะถือว่าทบทวนให้เธอได้เข้าเอาไปปฏิบัติก็แล้วกัน ว่าหนึ่งสัจจะวาจาเอาเป็นที่ตั้งสำคัญ เมื่อเราอ้างสัจจะวาจาแล้วก็จงตั้งจิตอธิษฐานขอผลในสิ่งที่เธอปรารถนา เพื่อเป็นหนทางในการทำความดีได้เร็วยิ่งขึ้น ถ้าเธอทำอย่างนี้บ่อยๆ ฉันขอยืนยันว่าเวลาของปฏิบัติจาก ๑๐ ปี เหลือปีเดียว ทรงตรัสว่าอย่างรวดเร็วที่สุดไม่เกิน ๗ วัน มรรคผลที่เธอปรารถนา ย่อมได้ จริงหรือไม่จริงให้ทูลถามพระพุทธเจ้า อย่าเพิ่งเชื่อฉันคนเดียวนะ ฉันมันโกหกเก่งนะ เราปฏิบัติเราพบพระเราต้องขอคำยืนยันจากพระตรงๆเพื่อความมั่นคงในตัวของเราเอง จริงมั๊ย จริง ขนาดพระโพธิสัตว์ยังย่อระยะเวลาการเกิดได้ตั้งหลายชาติ ฉันพูดตามความเป็นจริงจากที่ประสบมานะ ไม่ได้พูดเพราะว่ามาจากคำร่ำที่ไหน แต่พูดตามองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาท่านสงเคราะห์ และพิสูจน์แล้วว่าไปตามนั้นจริง เพราะการทำกำลังใจให้เต็ม เร่งสร้างบารมีคือกำลังใจทุกอย่างที่เรากระทำอยู่ในชีวิต เร่งทำแบบนี้ สร้างกำลังใจให้มันหนักแน่นอย่างนี้เรื่อยๆ ย่นระยะเวลาแห่งการทำความดีสั้นเข้ามา หากถูกกำหนดไว้ ๑๐ ปีก็เหลือปีเดียว ถ้าโพธิญาณเพื่อปรารถนาความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่รันทชาติ พอเข้าใจมั๊ยจ๊ะ เข้าใจนะ เข้าใจก็จะผ่านเรื่องนี้ไป เข้าใจแล้วไม่ต้องถามนะ

ที่นี้ทำไมถึงพูดเรื่องว่า นั่งกับนอน แล้วขึ้นเดินทำใจ เดินนี้ตามันต้องมอง หูมันต้องได้ยิน ยกเว้นตาบอดหูหนวก เราคงไม่ถึงขั้นขนาดนั้นนะ เอาคนปกติคนนะ เดินได้ หูของเราก็ได้ยิน ตาของเราได้เห็น มือของเราก็สามารถหยิบยื่นสิ่งใดๆก็ได้ จริงมั๊ย จริง ถึงเท้าจะเดิน มือก็หยิบ ปากก็พูด ตาก็เห็น หูก็ได้ยิน จันในอริยาบทที่สมบูรณ์แบบก็ คือ เดิน ใช้นิ้ว ึง เอ้าค่อยๆฟังให้ตื่นนะ นั่งนะมันต้องนั่งหลับตา เดินก็ไปไหนไม่ได้ เคลื่อนที่จากตรงนี้ก็ไปไม่ได้เพราะเรานั่ง ถูกมั๊ย มือจะหยิบยื่นอะไรล่ะ มันก็ไปได้แค่แขนเราเท่านั้นแหละ ใช้นิ้ว ตาเราก็กวาดตามองได้เท่านั้นแหละ ถ้าเราหลับตามันก็มองได้แค่นั้นเอง มันไปได้ไม่รู้เรื่องอีก จริงมั๊ย แต่ในอริยาบทของการเดินทำได้ครบถ้วนทุกอย่าง ยกตัวอย่างให้ฟัง เวลาปฏิบัติสร้างกำลังใจบารมีให้เต็ม ถ้าถือเอาทานบารมีเป็นสำคัญ เราขยันให้ขยันสละ ขยันละ สร้างกำลังใจด้วยสัจจะวาจาแน่นแน่มันก็ย่นระยะเวลาการปฏิบัติมากขึ้น เพราะเธอสามารถจะเดินเอาของไปให้ใคร เธอสามารถเดินไปควักกระเป๋าของเธอ หยิบเงินไปซื้อของไปให้กับใคร จริงมั๊ยล่ะ ตาของเธอเห็นคนเป็นทุกข์ เห็นคนนี้เค้าลำบาก เห็นสัตว์ลำบาก ตาของเธอได้เห็น หูของเธอได้ยินเสียงร้อง เสียงที่เค้าไม่สบายใจ ไม่สบายกาย ใช้นิ้ว เธอเดินไปหาเค้าได้ มือเธอหยิบยื่นในสิ่งต่างๆให้กับเค้าก็ได้ จันอริยาบทของการเดินจึงสามารถพร้อมในบารมีทั้ง ๑๐ ได้ง่าย ดีที่สุดก็คือ การให้ จำไว้ละ และนั่งทรานะ นอนเราก็ออย่างนี้ เวลาเรานอนก็พิจารณาตามนี้ อ่างสัจจะวาจาอย่างนี้ สร้างแรงอธิษฐานแบบนี้ แล้วก็นึกไปถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอเรื่องกำลังปัญญาบารมี เพื่อพิจารณาขั้นห้า เพื่อพิจารณาทุกข์อะไรก็ว่าไปเรื่อยๆ นั่งก็ทำ นอนก็ทำแบบนั้น สมมุติว่าเราจะเดินไปไหน ก็นึกถึงว่าเราจะให้อะไรกับใคร ถ้าเราไปเจอกับสิ่งใดเราพอให้ได้เราก็จะให้ทันที ตาม

ว่าการให้ของเราให้เปล่าๆ มันไม่เกิดประโยชน์เท่าไรหรอก เราตั้งสัจจะวาจาตอนที่เราจะทำสิ่งใดออกไป หมายความว่า คิดซะก่อน ค่อยลงมือทำ สำคัญมัย สำคัญตรงที่เธอต้องคิดก่อนๆที่เธอจะให้ใคร เธอตัดสินใจให้สิ่งเหล่านี้กับคนใดคนหนึ่ง หรือสัตว์ตัวใดตัวหนึ่ง เธอต้องคิดก่อนว่านี่เราให้ เราให้ไม่ได้หวังผลตอบแทน เราให้ไม่ต้องการให้เค้ามาราบมาไหว้ ชื่นชมยินดี เราไม่ได้หวังลาภสักการะ เราไม่ได้ต้องการสิ่งใดกับเขา เราต้องตั้งสัจจะวาจาว่า สัจจะวาจาของเรา เราให้เพื่อนอย่างนี้ เราให้ไม่ต้องการอะไรเลยนอกจากความสะดวกของโลกของเรา ออกไปเสีย เธอจะมีความสุขมากสุขน้อยกว่าสิ่งที่เราให้นั่นเป็นเรื่องของเธอ เธอชอบใจเธอก็สุข เธอไม่ชอบใจเธอก็ทิ้งขว้างนั่นก็เป็นสิทธิของเธอ ฉะนั้นจะไม่อาลัยอาวรณ์กับของที่ฉันทิ้งให้ไป คิดก่อนทำถูกมัย เราคิดอย่างนี้เราก็อ้างสัจจะวาจาว่า ด้วยสัจจะวาจาที่เราตั้งเจตนาที่เราให้แบบนี้ ขอแรงอธิษฐานที่เราตั้งไว้ว่านิพพานชาตินี้จึงบังเกิดกับเราได้ง่าย หรือจงเป็นผู้มีกำลังปัญญาเฉียบคมรู้แจ้งเห็นจริงในสังขธรรมต่างๆ ก็แล้วแต่จะตั้งสัจจะวาจาของเรา อธิษฐานต่อไปแล้วเราก็อ้างไปเสีย ถ้าเธอให้อย่างนี้วันละหลายๆครั้ง มันเต็มเร็วมัยหละ ทีนี้การปฏิบัติทำพระกรรมฐาน หลวงพ่ออำนาจ้าท่าน ก็คือ บารมี ที่เขียนไว้ห้วนอนต้นมาก็ต้อง หลับก็ดู ดูกับท่องตรงนั้นนะนะ เวลาทำคำทำกันแบบนี้เนี่ยะ จึงจะเกิดผลในการปฏิบัติ ก็ไปฝึกกันนะ ฝึกคิดก่อนทำ ก่อนพูด คิดให้มันคง ตั้งสัจจะวาจาให้แน่นแน่ อย่างสิ่งที่เราคิดว่าเราทำได้ เอาเป็นกำลังมุ่งมันต่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสูงสุด แล้วก็ตั้งแรงอธิษฐานเพื่อพระนิพพาน เพื่ออรหัตผล เพื่ออะไรก็ว่ากันไปเถอะ เหมือนอย่างคนที่ให้ทาน เช่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นพระโพธิสัตว์สมัยทรงขึ้นตรงหน้าผา เมื่อสมัยทรงสร้างบารมีขึ้นกลางๆนะอุปบารมีนะ ยังไม่ใช่ปรมัต ทรงเป็นพระดาบส แล้วมีดาบสที่เป็นลูกศิษย์อยู่ด้วย ทรงมองเห็นข้างล่างได้หน้าผาลงผาลงข้างล่างลงไป มีแม่เสือกำลังออกลูกมาใหม่ๆ เค้าคงจะหิว เสือแม่เสือกคงจะหิวอยากจะกินลูกของมันนั่นแหละ ทรงเห็นเข้าก็เกิดความสงสารในสรรพสัตว์ ไม่ได้สงสารเพียงแม่กับลูกแต่สงสารสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาต้องมีความทุกข์แบบนี้ ทุกข์เพราะความหิวโหย ทุกข์เพราะชีวิตเป็นอย่างนี้ ทรงพระรณมาถึงชีวิต ทำไมเกิดมาแล้วถึงตายแล้วไม่ได้ไปไหนหรือหรือ ไม่มีใครสามารถทำให้ไม่เกิด ไม่ตายหรือหรือ ทรงคิดก่อนที่จะลงมือทำนะ เห็นมัย ทรงไม่ได้กระโดดลงไปให้เสือกินโดยสูญเปล่า ร่างกายทั้งร่างหนึ่งเอาไปให้เสือกินแล้วไม่ได้อะไรเลย คนโง่เค้าทำ คนฉลาดเค้าไม่ทำหรือ ก็นั่นทรงตั้งสัจจะวาจาว่าทรงปรารถนาพระโพธิสัตว์ มีพระโพธิญาณในอนาคต การให้ร่างกายของพระองค์เป็นทาน เห็นมัย ทรงให้ร่างกายของพระองค์เป็นทาน ทรงเห็นประโยชน์ของการให้ ทรงไม่ได้ยึดคิดว่าแม่เสือกจะมีดีใจกับท่านรีเปล่า จะมากตัญญูกับท่านมัย พระองค์ไม่ได้สนใจ สนใจอย่างเดียวว่าขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเป็นสุข พ้นจากความทุกข์แม้แต่น้อยก็ยังดี แต่การเสียดสร่างกายให้แม่เสือกินก็ยังประโยชน์กับแม่เสือกเองลูกเสือกเอง ก็ไม่ใช่แม่เสือกจะไม่ตายวันข้างหน้า ลูกเสือกจะไม่ตายในวันข้างหน้าก็ต้องตายวันยังค่ำ ถ้าไม่ตายวันนี้วันหน้าก็ต้องตาย แต่การที่ทรงเห็นและก็ทรงพิจารณาว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายเกิดมามีทุกข์ ขอเราได้มีโอกาสปรารถนา สำเร็จในพระโพธิญาณ เพื่อรื้อยกชนสัตว์เรานี้ให้ไม่ต้องเกิดแก่เจ็บตาย ไม่ต้องมาทรมานเป็นทุกข์อีกต่อไป ทรงตั้งสัจจะวาจาและทรงตั้งแรงอธิษฐาน แล้วก็ทิ้งร่างของพระองค์เองให้แม่เสือกิน ไม่ว่าจะ เป็นพระโพธิสัตว์ ไม่ว่าจะ เป็นพระอรหันต์ที่ท่านทั้งหลายประพฤติปฏิบัติกันมาไม่ใช่กล่าวว่าเป็นประเพณี แต่เป็นหนทางเข้าถึงความดีได้เร็ว เขาต้องใช้กำลังใจแบบนี้กัน คิดก่อนทำนะ อ้างสัจจะวาจาเป็นสำคัญ ทุกยุคทุกสมัยของการสร้างบารมีในพระโพธิญาณ หรือแม้แต่ปรารถนาเพื่อความเป็นอรหันต์ผลก็ตามเถอะ ก็นั่นเธอจะปฏิบัติเพื่อหวังอะไรก็ต้องทำอย่างนี้จึงจะสำเร็จ ถ้าเราไม่ตั้งกำลังใจแบบนี้ถือว่าทำแล้วก็สูญเปล่า เหมือนคิดว่าจะทิ้งก็ทิ้งไปหิวก็ให้กินก็โยนไปด้วยความสงสารมันอย่างเดียวกันแล้วก็ทิ้งร่างกายมันไป อย่างนี้ก็คือเสียประโยชน์ เพราะเราไม่ได้ อะไรในแรงอธิษฐานที่ตั้งใจว่าทำไปเพื่ออะไร มีนะพวกบัณฑิตโง่ๆเค้ามักจะพูดว่า “อย่างนี้เค้าเรียกทำบุญหวังประโยชน์” ทำอะไรเพื่ออธิษฐานทำไม แสดงว่าเราต้องการไอนั้น ทำนิตเดียวปรารถนาชะเยะเยะเยะหรืออะไร

เป็นต้น ก็เรื่องของคนโง่ ไม่ถึง ถ้าจะถึงก็ถึงกับคนฉลาดนะ คนโง่ไม่ยอมถึงด้วยนะเปลื้องน้ำลาย พอ
เข้าใจซึ้งมัย จันเราไม่ต้องสนใจคนประเภทนี้ ไม่ต้องคิด เราเชื่อพระพุทธเจ้า ว่าคิด พิจารณาให้แน่วแน่ในบารมีให้
เต็ม แล้วก็ลงมือกระทำ ผลแห่งแรงที่เราได้ทำไปด้วยความคิดที่แน่วแน่อธิษฐานที่ตั้งใจไว้จะไม่สำเร็จไม่มี ชาตินี้
ต้องทำได้ จะทำอะไรต้องใช้กำลังใจแบบนี้จะสำเร็จผลทุกเรื่อง ขอยืนยันว่าสำเร็จทุกเรื่อง เหมือนไม่ได้ลงทุน
อะไรเลย นั่งหลับทำสมาธิเฉยๆ ตั้งสัจจะวาจาแน่วแน่อย่างนี้ลงไปว่าเราทำอะไร เราตั้งใจทำอะไร ทำเพื่ออะไร
ทำลงไปเพื่อจะสงเคราะห์ใคร แล้วก็แรงอธิษฐานนี้ลงไป มีผลทันที จันทำมาแล้ว พูดอย่างนี้ยกตัวอย่าง ไม่รู้จะ
ยกตัวอย่างไร แต่ขอยืนยันจันทำแล้วเกิดผลตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนจริง มีผลตามนั้น มีผลโดยลับพลันทันที
เลย ที่นี้การสร้างแรงสัจจะวาจาและอ้างสิ่งต่างๆที่เราทำมา อ้างวาจาที่เรากล่าวเปล่งต่อหน้าพระ และเราทำจริง เรา
ปฏิบัติจริง เราทุ่มเทด้วยชีวิตจิตใจจริงๆ สิ่งที่เราปรารถนาในแรงอธิษฐานย่อมไม่เกินวิสัยของพระที่จะประทานให้
พระองค์ให้ได้เสมอ แม้แต่ความเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ยังประทานให้ได้ นับประสาอะไรกับของเล็กๆน้อยๆ
ในโลกมนุษย์ ง่ายมาก คิดว่าแค่นี้คงพอเข้าใจนะ พอเข้าใจนะว่า เวลาประพฤติปฏิบัติเค้านั้นกันที่กำลังใจ คือ
บารมี ทำให้เต็ม ตามที่พ่อท่านสอนนั่นแหละที่แนะนำวันนี้ก็ไม่เกินที่พ่อสอนหรือ พูดตามที่พ่อแนะนำนั่น
แหละ เพียงแต่เราไม่ได้เอามาขบคิด เอามาพิจารณาที่จะปฏิบัติ เรามัวแต่เกาะตำราเกินไปจึงกลายเป็นว่าแก้ตำรา
พูดเก่ง แต่ทำไม่เป็นเรื่องเลย นะพูดได้เป็นต่อหยอหยงก็ได้ แต่เวลาปฏิบัติตัวเอาเข้าจริงๆเข้าเรากลับไม่ทราบว่
ทำยังไง ทำยังไงบารมีจึงเต็ม ทำยังไงกำลังใจของเราถึงขั้นระยะเวลาปฏิบัติได้เร็วขึ้น มันมี ถ้าเราไม่โง่เกินไป มัน
มีวิธีมากมายกว่าที่ท่านพูดอีก แต่ถ้าวางค์สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสงเคราะห์ท่านี่ก็มากเกินพอสำหรับการ
การปฏิบัติ คิดว่ามากไปมัยหละ แคนี่ก็พอคุ้มกบาลแล้วนะ ถ้าไม่ทำก็ตัวใครตัวมันนะ ทำก็ใครทำก็ได้ เธอลองไป
ทำดูอย่างเพิ่งเชื่อ นั่งก็ตัดสินใจอย่างนี้ สัมถวนอนก็ตัดสินใจแบบนี้ จะให้สิ่งใดกับใครก็คิดพิจารณาแบบนี้ แล้วก็
ทำลงไป ลงทำให้เป็นปกติ ทำให้ชินจนเป็นฉาณ ลองดูซิเอ้า ว่ากำลังใจของเราที่เคยอ่อนปวกเปียก มันจะเข้มแข็ง
กำลังใจโง่เขลาเบาปัญญา มันอาจฉลาดเฉียบแหลมขึ้นมาในเร็ววัน สิ่งที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจกลับรู้เข้าใจได้ง่าย ลองทำ
ดูซิว่าจะมีผลตามนั้นมัย นี่ที่แรกจันว่าจันจะพาเธอไปที่สวรรค์ ว่าๆจะเขียบไปสำนักพระขามสักหน่อย นั่ง
อยู่ทางโน้น เดี่ยวจะพาไปเที่ยวโน้นเที่ยวนี้ พอแปะตรงนี้ก็คนละเรื่อง ก็เอาตามพระท่านนะคินะ ถ้าตามจันก็ตาม
ลงอเวจีนะ เพราะจันยังเป็นเหยื่อสัตว์นรก ไม่ได้เหยื่อเขาหรือจันอ้าปากให้เขากินอ้อยเนื้ พูดถูกมัยเนื้ยอ้าปากให้
เขากิน เขาต้องอ้าปากให้เรากิน จันคนพูดเดินอยู่บนเส้นด้ายอ่อนๆไหวอยู่ในปากขุมนรกเหมือนกันไม่ใช่มีดี มีแต่
เลวนะ ฉะนั้นอย่ามามองผู้พูด พูดอย่างนี้คิดว่าคงรู้เรื่องดี เปล่า จันพูดตามพระ ไม่ได้พูดว่าจันปฏิบัติได้ จันตาม
พระที่ดลจิตดลใจให้พูดเท่านั้นนะ ใครจะดีใครจะเลวก็ตัวใครตัวมัน อย่างมาข้องเกี่ยวกับนะ จันจะลงนรกก็เที่ยวก็
เรื่องของจันนะ ก็ไม่ต้องมาเป็นห่วงกัน คิมัย เธอจะไปไหนก็ไป ไปสวรรค์ ไปพรหม ไปนิพพานก็ไป ก็ได้แต่
โมทนา จะไปนรกก็เฉยๆไม่ต้องสงสารหรือ เพราะไปมาบ่อยแล้ว จะสงสารทำไม จะไปอีกสักครั้ง ไม่สงสาร
หรือกนะ ถ้าไปแล้วมีความสุขดี ชื่นใจ วันนี้ก็ไม่มีอะไรถือว่าแค่นี้พอมัย พอนะ แค่นี้ถึงพระพุทธเจ้า
ขอบพระคุณพระองค์นะ
